

[Axel Kristensen.]

tiske parti taler, viser, at dette er agitation og ikke en ansvarsbevidst stillingtagen i en ganske overordentlig vanskelig tid.

Vi har gennem lange tider sagt, at hvis man ikke i tide sørger for at skabe konkurrence, et sundt produktionsprisniveau og dermed balance i vor økonomi, vil det ende med betydelig arbejdsløshed. Den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti holdt en meget smuk tale om, at man ville ikke igen have kærne ved kontrolstederne.

Jeg kan forsikre for — jeg har sagt det før —, at noget værre end om morgenen at se folk stå foran en fabrik og tigge om arbejde kender jeg ikke. Og venstre vil med største bekymring, og jeg tror i og for sig ikke, der findes noget menneske i Danmark, der ikke med største bekymring vil se arbejdsløsheden stige — det har socialdemokraterne ikke monopol på. Men jeg kunne ønske, at den ærede ordfører for socialdemokratiet ville forklare mig, hvorledes man undgår arbejdsløshed ved at forbyde import, når det ikke skal være beskyttelse, at han ville forklare mig, hvorledes man ved at forbyde import af træ og papir og lignende vil sikre, at vi bliver i stand til at betale de råvarer, som vi nu betaler ved hjælp af Marshallpengene. Vi har i løbet af et par år fået et tusind millioner fra Amerika til at købe råvarer for, vi får 600 mill. kr. i dette år, men næste år bliver det betydelig mindre. Hvor vil man skaffe de råvarer fra, der skal skabe beskæftigelse, når dansk produktionsliv ikke kan skabe den eksport, der kan betale dem? Og skaber man en eksport ved det, der her foreslås, skaber man en eksport ved at lukke af? Nej, det gør man ikke. Man kører lige lukt ud i den store arbejdsløshed, som vi også havde i trediverne, fordi vi ikke havde valuta til at købe råstoffer for. Vi kan blive nødt til, som jeg sagde i min ordførertale i foråret, at foretage alverdens mærkelige ting, fordi man i den periode, da der var muligheder derfor, ikke skabte et sundt erhvervsliv, der arbejdede til de priser, hvortil vore varer kan sælges ude i verden. Dette har regeringen forsømt. Der har været muligheder. I 1949 havde vi overskud på betalingsbalancen ved hjælp af Marshallpengene, men man førte en hård beskyttelsespolitik. Man har fra regeringens side nægtet at undlade at føre denne politik. Man har ikke alene ikke villet føre den politik, vi ønskede, man har villet føre den modsatte. Resultaterne foreligger, og regeringen må tage ansvaret derfor.

Aksel Møller: Når henses til den lange tid, mit parti har stået i opposition til regeringen i alt, hvad der vedrørte den høje regerings økonomiske politik, er det vel ganske naturligt, at jeg i denne tale kommer en del ind på baggrunden for det, som er sket, og de muligheder, der har foreligget for regeringen for at føre en politik, som ikke havde bragt os i den situation, vi står i i dag.

Det er jo klart, at vi nu er kommet til et punkt, som vi gennem lang tid har set, vi måtte komme til under denne regerings ledelse. Lige siden regeringen slog ind på en politik, som muliggjorde forbrugsudvidelser, pres på efterspørgslen efter arbejdskraft i et samfund, der i virkeligheden allerede havde en højere beskæftigelse, end det havde haft gennem årtier, lønstigninger og prisstigninger, har det været aldeles åbenbart, at landets økonomi måtte nærme sig det kritiske punkt, som den har nået i dag. Vi har sagt det, vi har skrevet det, vi har udtrykt det ved en mistillidsdagsorden og ved afstemninger i det høje ting. Regeringen har stadig vist det fra sig. Den højtærede handelsminister bevægede sig i lange tider i „lune sving“, og han har indtil de seneste dage gjort sig umage for at bagatellisere underskuddet på betalingsbalancen. Endnu forleden dag i købestævnetalen omtalte han det udækkede underskud på 400 mill. kr. som en bagatel i sammenligning med landets økonomiske problemer. Vi har overfor regeringens politik stadig givet positive råd. Vi har sagt, at det var umuligt at forcere investeringsvirksomheden og forbruget udover vort lands kræfter. Denne erkendelse nødvendiggjorde efter vor opfattelse, at der førtes en mere tilbageholdende kreditpolitik. Underskuddet på betalingsbalancen måtte efter vor opfattelse, hvis vi ikke skulle ende dér, hvor vi i dag er endt, føre til en nedgang i likviditeten, og dermed ville den stramning på pengemarkedet automatisk indtræde, som ville give Danmark en „finere sigte“ til at skille altfor risikofyldte investeringer fra de sunde nyskabelser. Denne politik kunne, om den var ført i tide, have sparet befolkningen for det, den nu står overfor, og den ville have tilladt os at deltage i en normalisering af handelen mellem de europæiske folk på lige fod med andre folk i Vesteuropa.

Stærkest kom vore advarsler frem, efter at den højtærede økonomiminister, hr. V. Buhl, i sin påsketale havde stillet os i udsigt, at det voksende underskud kunne føre til nye restriktioner, men da påsken var